

Вѣчно зелени дървета.

(Приказка).

Настъпила зимата. Птичкитѣ отлетѣли въ топлитѣ страни, гдѣто постоянно грѣе топлото слънце и нѣма студъ и мразъ.

Една малка птичка съ строшено крило не могла да отлети съ другаркитѣ си. Тя намислила да отиде въ близката горичка и потърси подслонъ подъ дърветата.

— Мила брѣзичке, — помолила се птичката, — крилото ми се строши и азъ не мажахъ да отлети съ другаркитѣ си. Нѣма ли да ми позволишъ да прѣживѣя подъ твоитѣ клоне докато се върне пролѣтъта?

— Не, — отговорила брѣзата. — Ние и безъ това помагаме на много птички. Немога ти помогна.

Птичката отишла при джба.

— Позволи ми да прѣживѣя между клонетѣ ти до пролѣтъ.

— До пролѣтъ! — извикалъ джбътъ. — Много дълго! Ти ще изядешъ всичкитѣ ми жълѣди. Иди при върбата, може тя да те приеме.

Птичката отишла при върбата и ѝ се помолила. Но върбата вдигнала високо глава и гордо отговорила:

— Не те познавамъ! Остави ме на мира!

Бѣдната птичка, не знаела какво да прави. Изведнажъ тя чула милъ и любезенъ гласъ:

— Ела, мила птичко, ела насамъ! — казала елхата. — Ти ще прѣживѣешъ на топло подъ моитѣ клоне. Ако другаркитѣ ти сж далечъ отлетѣли, дърветата ще те топлятъ прѣзъ лютитѣ зимни студове. Ето тукъ, на това клонче има натрупани доста листа — тѣ ще те топлятъ.